

ДИСТАНЦІЙНЕ НАВЧАННЯ ЯК АЛЬТЕРНАТИВНА ФОРМА УДОСКОНАЛЕННЯ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ

Репко І. П., Лозован А. С.

Фахівець XXI століття – це людина, яка вільно володіє сучасними інформаційними технологіями, постійно підвищує і вдосконалює свій професійний рівень. Набуття нових знань і навичок, практично корисних у роботі в епоху інформатизації суспільства, значно розширює можливості самореалізації і сприяє кар'єрному росту. Саме тому широкого розповсюдження в Україні набуває альтернативна форма отримання знань – дистанційне навчання.

Дистанційне навчання – нова форма організації освітнього процесу, що ґрунтується на використанні як кращих традиційних методів навчання, так і нових інформаційних та телекомунікаційних технологій, а також на принципах самостійного навчання. Така форма орієнтована на різні прошарки суспільства незалежно від матеріального забезпечення, місця проживання або стану здоров'я. Процес навчання може відбуватися будь-де і будь-коли, а єдиною умовою є доступ до мережі Інтернет [2].

Мета роботи – висвітлити можливості дистанційного навчання як альтернативної форми удосконалення освітнього процесу.

Ідея освіти на відстані не є принципово новою. Вона виникла з усвідомленням необхідності навчання без відриву від професійної діяльності людей і була втілена через систему заочної освіти. Наприкінці XIX століття з'явився попередник дистанційного навчання – «кореспондентське» навчання. Студент, що навчався таким чином, міг посилати вчителю свої письмові роботи, отримувати поштою коментарі викладача і новий список рекомендованої літератури. Ці зміни відбулися завдяки появі регулярного

поштового зв'язку. Такий спосіб навчання дуже сподобався тим студентам, які мешкають далеко від великих міст.

Особливу роль у розвитку дистанційного навчання відіграли розподільчі університети, які виникли у США у 1990-х роках XX ст. Типовим зразком такого університету є Western Governors University (WGU), в якому навчаються студенти з 1998 р. Він пропонує розробки курсів коледжам та університетам, тобто виступає посередником між закладами. Навчання на курсах здійснюється як із використанням сучасних інформаційних технологій, так і традиційних методів [1].

Нові обставини, наприклад, збільшення попиту на вищу освіту, і нові можливості (комп'ютеризація, нові інформаційні технології, телекомунікації) дали змогу перевести навчання на відстані на якісно інший рівень — дистанційне навчання.

Дистанційне навчання в силу своєї специфіки не тільки позбавлене багатьох недоліків заочного, але й має перед ним ряд переваг. Головне в дистанційному навчання — це особистісна орієнтація та мотивація на здобуття освіти. Отже, людина у будь-який період свого життя здобуває можливість дистанційно отримати нову професію, підвищити свою кваліфікацію, розширити свій світогляд, причому у будь-якому науковому чи навчальному центрі світу.

Діяльність студента в сфері дистанційного навчання складається з таких видів роботи: робота з текстами, зокрема з електронними гіпертекстовими посібниками, відео-лекціями, додатковими ресурсами, розміщеними в мережі Інтернет; виконання тестових завдань, до яких входять і завдання для самоконтролю; участь у мережевих групових заняттях; виконання індивідуальних завдань за курсом; проходження контрольних заходів, зокрема проміжної, поточної та підсумкової атестації.

У сучасному світі дистанційне навчання є підґрунтям для суттєвого оновлення форм, методів та принципів організації неперервної освіти,

що накладає відбиток на способи засвоєння знань, джерела інформації та характер взаємодії між суб'єктами освітньої діяльності. Нові технології зробили дистанційне навчання все більш популярним варіантом для навчальних закладів та студентів [2].

Отже, принципи організації та впровадження дистанційного навчання у навчальному вищому закладі з кожним роком змінюються та вдосконалюються. Багато сучасних закладів формують нові науково-методичні та інформаційні бази з метою удосконалення освітнього процесу на відстані. Тематика переваг дистанційного навчання не є вичерпаною, оскільки популяризація тенденції безперервної освіти й надалі буде поштовхом до створення платформ дистанційної освіти на базах вишів, зокрема й українських.

Список використаних джерел

1. Hedge, N. and Hayward, L. Redefining roles: University e-learning contributing to Life long learning in a networked world. / N. Hedge and L. Hayward – United Kindom: University of Glasgow, 2004. – P. 128-145

2. Брославська Л. Я, Лозован А. С. Сайт як складова методичного забезпечення вищої школи / Л. Я. Брославська, А. С. Лозован // Розвиток виховної роботи у сучасному навчальному закладі: Змістовні домінанти та тенденції. – Харків: КЗ ХГПА, 2016. – С.50